Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 93

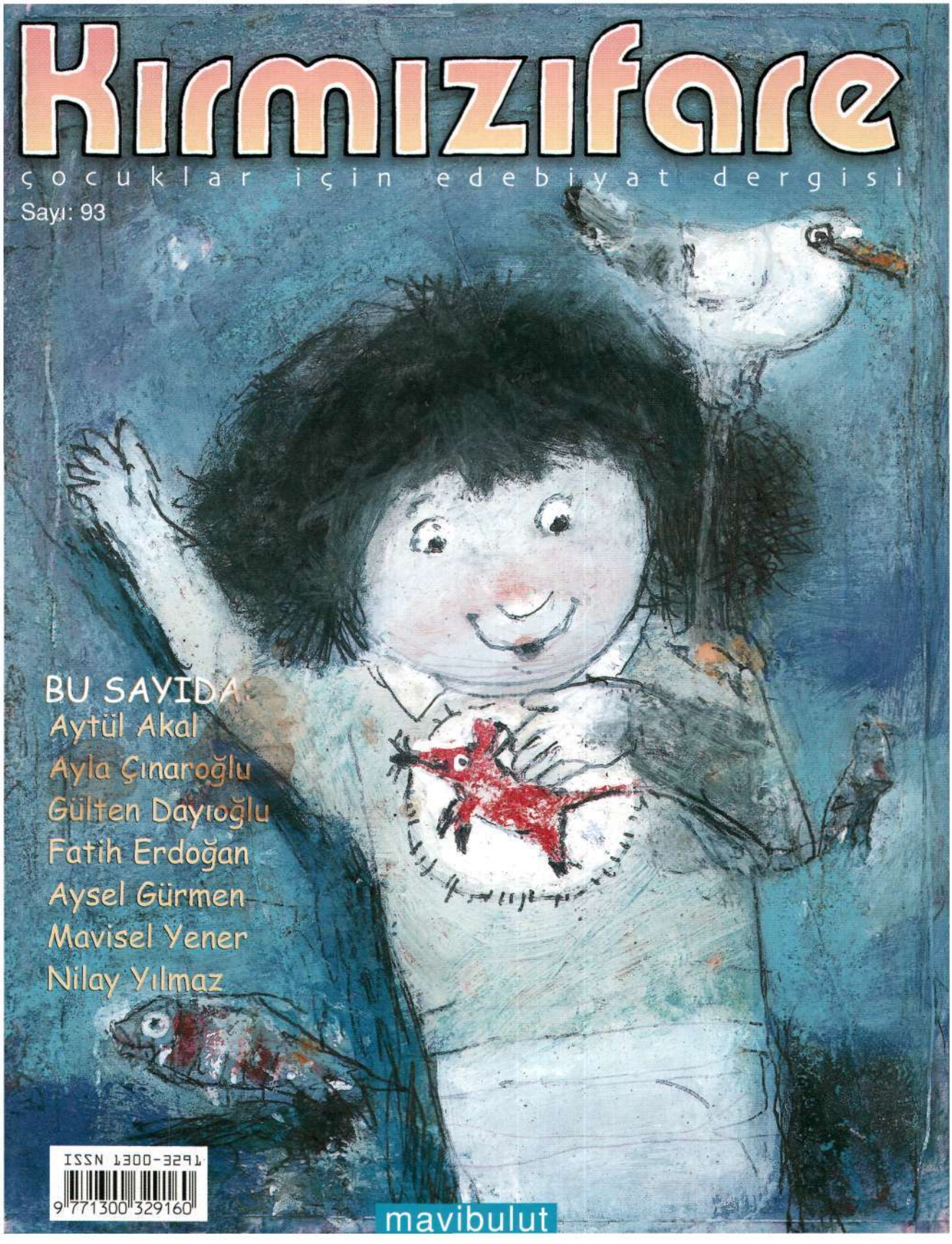

BU SAYIDA:

Aytül Akal
Ayla Çınaroğlu
Gülten Dayıoğlu
Fatih Erdoğan
Aysel Gürmen
Mavisel Yener
Nilay Yılmaz

ISSN 1300-3291
9 771300 329160

mavibulut

Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Yaygın süreli yayın. Sayı: 93, Ekim 2005
Kuruluşu: 1990

Sahibi:
Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:
Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lütfü Kılınç

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:
Aytül Akal, Aysel Gürmen, Mavisel Yener, Yıldırım Derya, Mustafa Delioğlu

Kapak: Mustafa Delioğlu

Ayda bir çıkar
Fiyatı: 4 YTL
Yıllık abonelik bedeli: 40 YTL

Baskı:
Mart Matbaacılık Sanatları A.Ş.
Mart Plaza, Merkez Mah. Ceylan Sok. No:24
Kâğıthane İstanbul
Tel: 0212- 321 23 00

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.
Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930
Okmeydanı İstanbul

Yeniden merhaba!

Dergimiz Kırmızıfare tam beş yıllık uykusundan uyandı ve işte karşınızda.

Dergimizi ilk kez bundan 15 yıl önce, 1990 yılında yayımlamaya başlamış ve 2000 yılında bir süreliğine ara vermiştik.

Doğrusu, televizyon dayanaklı, oyuncaklı, promosyonlu, reklamlı, boyalı şekerli birbirinin benzeri bir var bir yok ucuz yavan dergiler çağında Kırmızıfare gibi bir dergiyi yeniden çıkarmaya kalkışmak, uçuruma atlamak gibi bir şeydi. Bunu çok iyi bilen değerli yazarlarımız, çizerlerimiz, dergimizi unutamayan okurlarımız, anneler babalar, öğretmenler, kütüphaneciler, "Haydi!" dediler, "Haydi, ne duruyorsun! Atla! Biz seni tutarız!"

Eh, atladık! Bir saniye bile duraksamadan, "Ya tutan olmazsa!" diye bir korkuya kapılmadan... Artık daha geniş kanatlarla uçacağımıza duyduğumuz güvenle...

Beş yıl *önce* 92. sayımızda kalmıştık. Bu nedenle 93. sayı ile devam ediyoruz. Bu "merhaba" sayımızdan sonraki dergimiz 1 Ocak 2006'da çıkacak ve izleyen her ay yeni bir sayımız elinizde olacak. Dergimize abone olmak için ayrıntılı bilgileri son sayfamıza koydum.

Sevgi ve edebiyat dolu günler...

Fatih Erdoğan

Yazışmak isteyenler: fatiherdogan@mac.com

UYKU

Her gece,
"Kapa sözünü de uyu!"
der annem.
Bilmez' ki yatınca ben
Uyumam hemen!
'Aklımdan geçiririm gün boyu
yapamadığım yaramazlıkları.
Gülümserim gözüm kapalı.
Çekirge, kedi, kurbağa, kuş
Süpürse, fare, kumanda, tuş
"Uykusunda gülüyor bak!" der babam.
Kuşlarla birlikte
Kanatlanmış uçarken, ben aydedeye
Alnıma bir öpücük kondurur, sessizce
Kayıp giderim düşlerime...

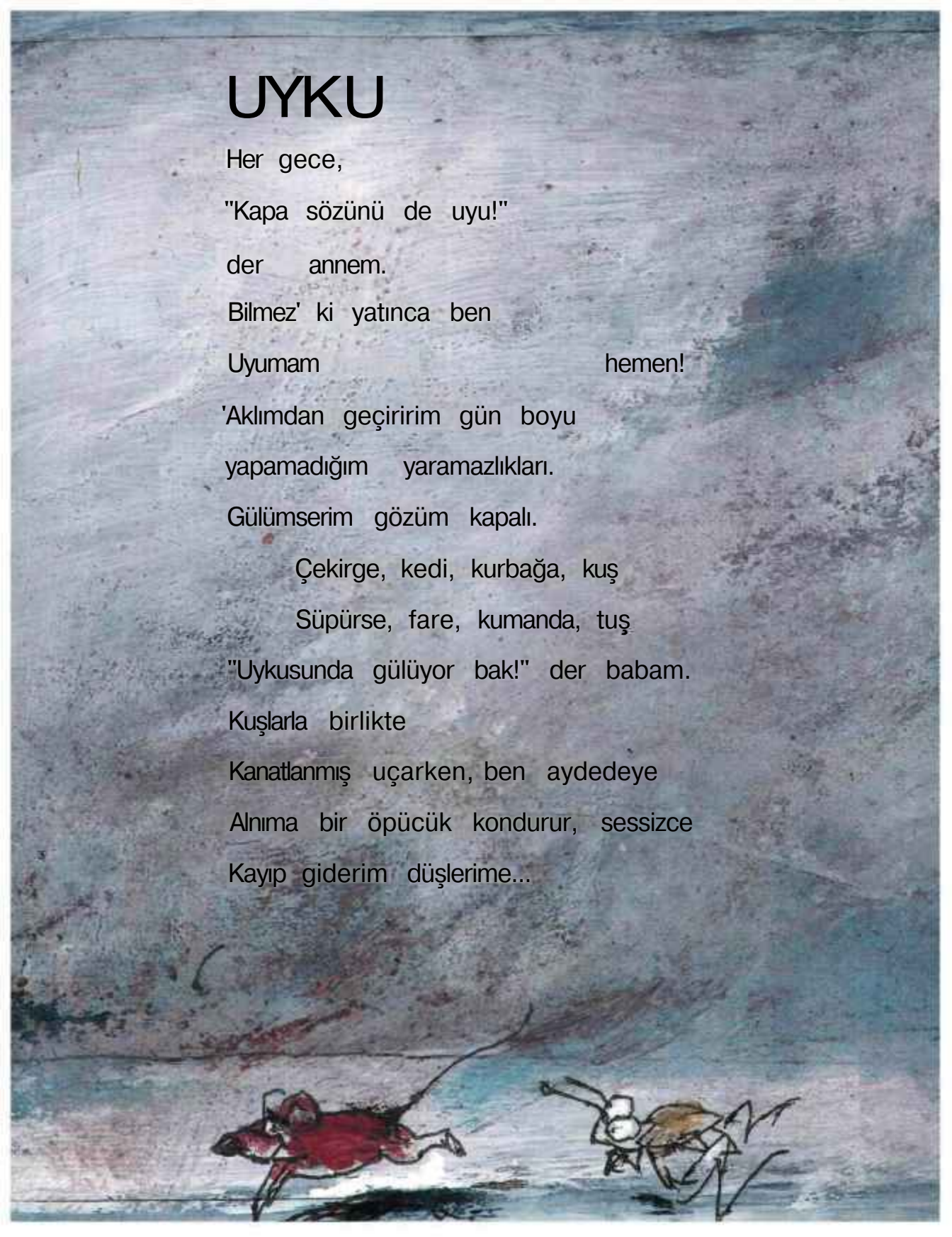

RÜZGÂR

Uçur rüzgâr
Uçur öğretmenimi
sevdiği kentte tatile.
Uçur not defterini
bilinmeyen uzak ülkelere
Uçur sınav kâğıtlarını
Uçur
Uçur
Uçur
Uçur aydedeye
Çikolataları düşüreyim deme,
Onlar,"bizim eve...

Aytül Akal
Mavisel Yener

Resim: Mustafa Delioğlu

Masal Ağacı

Gülten Dayıoğu

Yaz tatilinde en sevdiğim dinlenme yöntemi, deniz kıyısında yürümek ve düşünmek. Özellikle tenha kıyılarda bu yürüyüşün tadına doyulmuyor. Tenha kıyı bulmak da günümüzde iyice zorlaştı. Bozcaada'nın batı yakasında henüz yoğun kalabalıklar tarafından sarılmamış çok güzel bir koy var. İlçe merkezine uzak olması ve de yolun bozukluğu yüzünden oraya pek fazla gezgin gelmiyor.

Koyu çevreleyen üzüm bağlan ve deniz arasında, geniş bir kumsal uzanıyor. Bu kumsal deniz dibinde de sürüyor. İncecik kumlar güneş altında, altın tozlar gibi parlayıp gözleri kamaştırıyor. Öylesine de kızgın ki bu altın kumlar! Öğle sıcağında yalınayak yürümek olanaksız. Böyle bir deneyime kalkışan kişi, kızgın kumlarda yürürken, dans eden Afrika yerlilerini andırıyor.

Ben yürüyüşleri tam denizin kıyısında yapıyorum. Tüm bedenim tepeden tırnağa güneşe bulanırken, ayaklarım suda oluyor. İşte bu büyülü güzellikler koyunda bu yaz çok ilginç bir olaya tanık oldum.

Ada bu yaz, her yıldan daha kalabalık. Üstelik bizim gizli koyu da epey keşfeden olmuş. Özellikle yabancı turistlerin burayı nasıl olup da bulabildiklerine pek şaştım. Ama, sonradan bu koya yeni ve kestirme bir yol açıldığını öğrendim. Belli ki bundan sonra bu

Resimler: Mustafa Delioğlu

güzellikleri daha çok insanla paylaşacağız.

Koyda, bir baştan öte başa yürüyüş yarım saat sürüyor. Sonra dönüşe geçiyorum. Arada bir denize girip yüzüyorum, dinlenince, yeniden yürüyüşe başlıyorum. Öğlene kadar bu böyle sürüyor.

Bu keyif dolu gidiş gelişlerde, on yaşlarında bir kızın, elinde koca bir çomakla kumlara bir şeyler çizmekte olduğunu gördüm. Çok geçmeden denizin kıyısında kocaman bir ağaç belirdi. Bu ağaç öyle uzundu ki, neredeyse boydan boya, koyun yarısını kaplıyordu. Denizle kara arasında dal budak salmakta olan bu ağaç, yolumu kesiyordu. Bu duruma içten içe kızdım. İster istemez

yürüyüşü bırakmak zorunda kaldım. Koskoca ağacın dallarını ezip geçemezdim ya!

Ağacın köküne yakın bir yere, hasırımla havlumu serip oturdum. Olacakları gözlemeye başladım. Olacakları diyorum, çünkü koydaki çocuklar ağacın çevresini almaya başladılar. Önce herkes gülümseyerek baktı bu ulu ağaca. Sonra, el birliğiyle onu daha da

büyütmeye giriştiler. Her çocuk eline geçirdiği çomakla ağaca yeni bir dal ekliyordu. Derken, çevreden toplanan renkli ve hoş biçimli taşlarla dalların üstüne, çiçekler, meyvalar yapmaya başladılar. Kimi çocuklar bununla yetinmeyip, dallara çerden çöpten ve deniz kabuklarından oluşma kuşlar kondurdular. Sonra kuru yosunlardan kuş yuvaları yapıldı. Kimi yerler kumsaldan toplanan kavkılarla çiçeklendirilerek, bahar dallarına dönüştürüldü.

Hava öylesine sıcak ve durgundu ki! Yaprak kımıldamıyordu. Bozcaada'nın bu yakasından pek bir gemi de geçmiyordu. Bu yüzden denizin üstü de çarşaf gibiydi. Çocukların ağacı, bu ortam içinde, kumsalda öylesine gözalıcı bir görünüme bürünmüştü ki!

Koyun öteki ucunda güneşlenen yerli yabancı tüm gezginler, ağacı görmeye geldiler. Çok geçmeden yeni gelenler de ağaca bir şeyler eklemeye giriştiler. Bu yolla dallar; kirazlar, elmalar, koca koca ayçiçekleriyle bezendi.

Yerli yabancı, çocuk, kadın, erkek, yaşlı, genç, tüm gezginler kendilerini bu işe öyle kaptırdılar ki!

Bu arada birbirleriyle kırk yıllık dost gibi kaynaştılar.

Elbet ben de boş durmadım. Üzerinde türlü meyvalar, kuşlar bulunan bu masal ağacı yüreğimi coşturdu. Hemen insanların arasına katıldım. Bu görkemli Dünya Ağacı'na, katkıda bulunmaya giriştim.

Dallardan birinin üzerine bir kız, bir de erkek çocuk çizdim. Çevremdeki çocuklar bu davranışımı alkışla karşıladılar. Daha sonra yeni yürümeye başlayan minikleri, kollama görevini üstlendim. Çünkü bazıları tıpış tıpış gelip, kaşla göz arasında ağacımızın üstüne çıkıyor, dalı yaprağı, kuşu yuvayı, karman çorman edip bozuyorlardı. Kıyıdaki üzüm bağlarında çalışan işçiler, kumsaldaki insanların bir arada

coştuklarını görünce pek meraklanmışlar. Gezginler arasında, iyiden kötüden bir olay çıktı sanmışlar. İçlerinden birini durumu öğrenmek üzere yanımıza gönderdiler. Genç adam kumun üstünde ulular ulusu süslü bir ağaç oluşturulduğunu görünce öyle bir şaşırdı ki!.. Bir süre sevecenlikle ağacımıza baktı. Sonra gülümseyerek fırladı gitti.

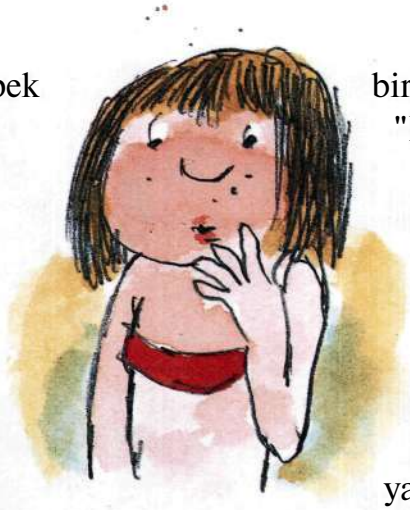

Önce kum üstüne çomakla çizilen kuru ağaç, hepimizin çabası ve beğenisiyle gerçekten göz kamaştırıcı bir görünüme bürünmüştü. Hiç kimse ağacın çevresinden ayrılmak istemiyordu. Denize dalıp çıkan, açıklara doğru yüzüp gelen, doğruca soluğu ağacın yanında alıyordu. Ve dallarla gövdeye hâlâ yeni yeni güzellikler ekleniyordu...

Bu coşkulu dakikalar sürerken, birden içimizden biri "Eyvah!" diye bağırdı. Bu sesle hepimiz irkildik. O anda bakışlar denizden yana çevrildi. Ve herkes bir ağızdan haykırdı: "Eyvah!.."

Açıklardan art arda beş tane savaş gemisi geçiyordu. Hepimiz öylesine ürküye kapılmıştık ki!.. Sanki savaş çıkmıştı. Gemilerden yağacak bombalar evlerimizi başımıza yıkacaktı. Çok geçmeden gemilerin oluşturduğu dev dalgalar, canavar gibi gelip kumsala saldırdılar. Göz açıp kapayıncaya dek ağacımızı yuttular.

Kimi çocuk ve gençler, çığlık çığlığa dalgalara atılıp onlarla adeta boğuştular. Ama, öfkelerini alamadılar. Yaşlılarla, küçük çocuklu anneler, bağırışarak

kumsalın gerisine kaçıştılar. Kısa sürede olup bitenler karşısında damarlarımdaki kanım donmuş gibiydi. Bir süre olduğum yere çakılakaldım. Sonra dinozor gövdesi gibi döne devrile üstüme doğru yaklaşan o korkunç dalgayı gördüm. Kaçmaya yeltendim. Ama başaramadım. Azgın suların sillesiyle dizüstü kumsala devrildim. Kendimi toparlayamadan bir dalga daha gelip geçti üstümden. Sonra emekleyerek gerilere kaçıp gittim.

Savaş gemilerinin oluşturduğu dalgalar yarım saat içinde çatlayıp çözülerek dağılıp yok oldular. Ama hepimizin coşkusu öylesine sönmüştü ki!.. Üstelik hiç kimsenin kimseyi avutacak gücü yoktu. Emeklerimiz boşa gitmiş, dalgalara yenik düşmüştük. Boş laflarla kafa ütüleyen gevezeler de sıkıntımıza tuz biber ekiyordu.

Islak mayomu değiştirmek bahanesiyle kalabalıktan sıyrıldım. Bağlara doğru yürüdüm. Sonra, birden durup soluklanmak geldi içimden. Ardıma dönüp baktığımda bizim takımın yeniden toplaşarak, ağacımızı yapmaya giriştiğini gördüm. Sevinçle geri döndüm. Aralarına katılmak için var gücümle koşmaya başladım.

Altı Ayaklı

Ahtapot Ahmet

Ahtapot Ahmet adım adım aramada
Ara sokakları, alanları, ağaçları,
Ah edeni, aksırıp ağlayanı...
Acele acele atlar,
Apar topar koşar
Amuda bile kalkar.
Alay edene pek aldırmaz
Altı ayağına hiç acımaz.
Aman Ahtopot Ahmet acele et!
Ağaçta kalmış altı köpek...

Ahtapot Ahmet atakta,
Altı ayağıyla atladı *ağaca,*
Asıldı dala budağa,
Afalladı, ağzı açık kaldı âlemin.,
Abra kadabraaa!
Hem atik hem atak"
Ahtapot Ahmet'te altı ayak!

Alı al moru mor ağlarken
Anne köpeğin acemi afacanları,
Altı ayağıyla aldı ağaçtan altısını
Azaldı afacanların ağlamaları.

Aşağıdakiler alkışladı
Ahtapot Ahmet'i al bastı
Acaba alıp başını neden kaçtı?

Nilay Yılmaz
Resim: Fatih Erdoğan

MAYDANOZLAR SAKLAMBAÇ OYNUYOR

Aysel Gürmen

Gerçekten nereye saklandı şu maydanozlar? Benimle saklambaç oynuyorlar ve ben onları bulamıyorum bu küçücük bahçede. Ne zaman, nasıl öğrenmişler bu kadar iyi saklanmayı?

"Selen! Salatamız maydanoz bekliyor."

"Arıyorum Mavisel abla."

"Güllerin yanına bak."

Resimler: Sibel Demirtaş

Mavisel abla maydanoz bekliyor benden, ama ben maydanozları bulamıyorum. Benim aptal olduğumu sanacak. Güllerin yanında duruyorum ama maydanoz göremiyorum. Yalnızca güllerin yanına değil, bahçenin her tarafına baktım. Olsaydı görmez miydim?

Ben maydanozları çok iyi bilirim. Görür görmez tanırım. Annem yemek pişirirken benden sürekli bir şeyler ister.

"Soğan ver, maydanoz getir, dere otu uzat, bak bakalım buzdolabında havuç var mı…"

Sonraaaa... Bizim manavdan nerdeyse her gün maydanoz alırım. Annem tam yemek yapacak, bir bakar ki maydanoz yok. "Koş Selen, bir demet maydanoz al Ali ağabeyden. Parasını sonra veririm," der.

Ben Ali ağabeyden ne alırsam parasız alırım. Beni görür görmez, "Ooo! Selen ablacığım, nasılsınız bugün? Buyurun, ne verelim size?" der. İçim açılır Ali ağabey konuştukça. Hiç ayrılmak istemem ordan. Aldığım şeylerin parasını annemin vereceğini söyleyince şöyle der hep:

"Aşk olsun ablacığım, sözü mü olur. Dükkân sizin. Annenize hürmetlerimi iletin."

Mavi mavi gözleri var Ali ağabeyin. Tebessümün hiç eksilmediği dudaklarından tatlı sözler dökülür. Köşe başında, kocaman, içinde her şey olan lüks bir market olduğu halde bütün mahalleli sebze ve meyvesini Ali

ağabeyden alır. Manavı güler yüzü ve tatlı dili sayesinde manavı ayakta tuttuğunu söyler annem.

"Selen! Maydanoz bekliyoruz. Yardıma geleyim mi?"

"Arıyorum Mavisel abla!"

"Güllerin yanında dedim ya Selenciğim."

Acaba Mavisel abla maydanozları nereye ektiğini mi unuttu? Güllerin yanına, altına ve hatta üstüne bile baktım... Maydanoz yok. Hoş, bahçenin başka bir yerinde olsaydı yine bulurdum onları... Küçücük bahçe zaten. Beş adım sağa, beş adım sola, bahçe bitti. Mavisel abla hiç boş yer bırakmamış bahçede. Daracık bir yol var yürümek için, geriye kalan her yer çimen ve çiçeklerle dolu. Çok güzel çiçekler, görseniz bayılırsınız. Geldiğimizden beri isimlerini ezberlemeye çalışıyorum.

Mavisel Abla bu eve yeni taşındı. Taşınır taşınmaz da bahçeyle uğraşmaya başladı. En güzel çiçekleri dikti küçücük bahçesine. Ablam ve annemle ev ziyaretine geldik. Ona Kıbrıs yasemini getirdik bahçesine diksin diye. Öyle çok sevindi ki, yeşil gözlerinden boncuk boncuk yaşlar aktı. "Çok kötüsünüz, ağlattınız beni," dedi.

"Selen!"

"Ay! Korkuttun beni Mavisel abla."

"Canım benim! Çok özür dilerim. Sen de, çok geç kaldın ama, hepimiz açlıktan kıvranıyoruz."

"Bu bahçede maydanoz yok Mavisel abla."

"Nasıl yok, bunlar ne?"

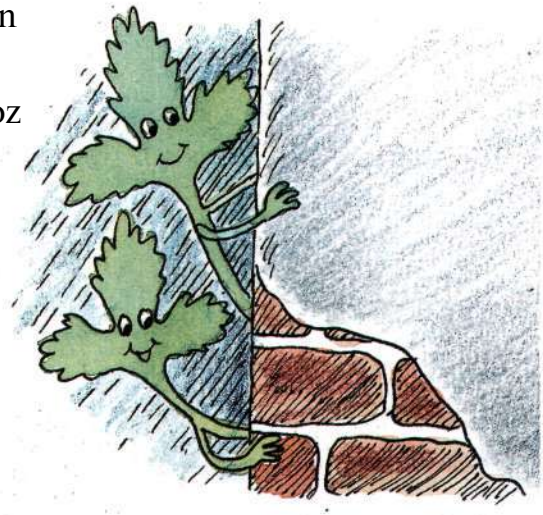

"Onlar? Yeşil bir şeyler, ne olduğunu bilmiyorum."

"İlahi Selen! Bunlar maydanoz. Birkaç dal koparayım hemen. Sonra da yemeğe oturalım."

Çok ilginç. Mavisel abla maydanoz diye bazı otları topluyor. Belki de farklı bir cins maydanoz bunlar. Olur mu olur. Üzümler de çeşit çeşittir. Siyah, beyaz, çekirdekli, çekirdeksiz, yuvarlak olanlar, uzunca olanlar...

"Bunlar benim gördüğüm maydanozlara benzemiyor Mavisel abla."

"Senin gördüğün maydanozlar nasıl Selen, anlatsana."

"Demet demet oluyor."

"Ay ömürsün Selen."

Mavisel ablanın gözlerinden yine yaşlar akıyor. Bu kez gülmekten.

"Ay aman öldüm gülmekten. Selen sen bahçede maydanoz demeti mi arıyordun?"

"Evet! Ne var bunda. Demet demet olmaz mı maydanozlar?"

"Manavda öyle olur da, bahçede şu gördüklerin gibi oluyor."

Çok şaşırdım doğrusu. Ben yan yana duran maydanoz demetleri arıyordum kaç saattir.

"Hadi gel içeriye girelim de yemeğimizi yiyelim."

Hâlâ inanamıyorum. Şimdi ablama ve Ihlara'ya soracağım. Bakalım onlar biliyor muydu.

"Oh be! Nihayet geldiniz. Selen! Niye bulamadın maydanozları?"

"Abla! Bahçede maydanoz bulmak kolay mı sanıyorsun. Şimdi soruyorum. Bu soru sana ve Ihlara'ya.

Annemle Mavisel abla yanıtlamayacak. Söyleyin bakalım maydanozlar bahçede nasıl durur?"

Aa! Sorumu anlamadılar galiba.

"Niye bana öyle şaşkın şaşkın bakıyorsunuz?"

"Selenciğim, canım kardeşim, soruyu anlayamadık. Ihlara, sen anladın mı?"

"Özür dilerim, ben de anlayamadım."

"Peki o zaman, gelin birlikte bahçeye çıkalım. Bana maydanozları göstereceksiniz."

"Peki! Seni mi kıracağız? Gel Ihlara, gidip maydanoz bulalım!"

Çok merak ediyorum, maydanozların bahçede demet demet durduğunu düşünen yalnızca ben miyim? Hiç sanmıyorum. Bakın onlar da durmuş etrafa bakıyorlar... Burunlarının ucundaki maydanozları görmüyorlar.. Ihlara bile göremiyor.

"Anne! Bahçemizde maydanoz olduğundan emin misin?"

"Ihlaracığım, biraz önce salataya koyduğum yeşil şeyler neydi?"

"Maydanoz."

"Eeee? Demek ki neymiş? Bahçemizde maydanoz varmış."

Çok mutluyum. Ablam ve Ihlara da maydanozları bulamadı. Annemle Mavisel abla şaşkın şaşkın bakıyor balkondan.

"Size bir ipucu vereyim mi abla? Maydanoz demeti aramayın!"

"Niye? Maydanozlar demet demet olmaz mı?"

Annemle Mavisel abla kıkır kıkır gülüyorlar.

"Bu çocuklara inanamıyorum. Maydanozların bahçede demetler halinde durduklarını sanıyorlar. Selenciğim senden özür dilerim. Sevinç ablan ve Ihlara da aynı şeyi düşünüyormuş. Acaba bütün kentli çocuklar böyle mi düşünüyor?"

"Bilmiyorum Mavisel abla."

"Selen, bence annene bir öykü konusu çıktı. Haydi herkes yemeğe."

Eyvah! Şimdi annem bir de maydanoz öyküsü yazacak. Amaaan! O her şeyi yazıyor zaten. Gizlimiz saklımız kalmadı.

Unutmayın. Maydanozlar demetler halinde büyümez bahçede. Tek tek büyür. Birileri onları toplayıp demet haline getirir ve manavlara satar. Biz de manavdan demet demet alıp afiyetle yeriz...

ARABAMIN TEKERLEĞİ KIRILDI!..

Fatih Erdoğan

Çocuktum ufacıktım,
babam bana araba yaptı.

Kırmızı Şapkalı Kız dedi: "Kaç yapar bu araba? Ninemin evine kadar binebilir miyim acaba?"

Kurt dedi: "O halde ben de binerim. Kahvaltımı da artık, arabada ederim."

Karga dedi: "Gak! Gidelim. Virajları yavaş yavaş dönelim."
Tilki dedi: "Unutmayın beni sakın. Yokuşlarda birinci vitese takın."
Kurbağa dedi: "Dur bakalım nereye? Beni de bırakıver kurbağalıdereye!"
Hey beyler gidelim. Arkalar bomboş, ilerleyelim.
Arabamın tekerleği kırıldı
Yolcular kızdılar, dediler: "İnsaf, şu yeni yolcu da ne kadar tuhaf..."
ÇATIR!
Kurbağa dedi: "Çok üzgünüm, ağır geldim biliyorum. Galiba kilo aldım son günlerde. Sıkı bir perhiz yapmalıyım."
FATİH ERMAN

Para

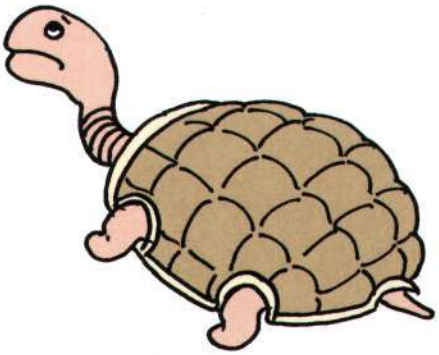

Ayla Çınaroğlu

Minik tarla faresi, bir gün çalıların arasında bir lira bulmuş. Gün ışığında pırıl pırıl parlayan para çok hoşuna gitmiş. Önce, şöyle bir tadına bakayım, demiş ama diş geçiremeyince vazgeçmiş. Bir süre oynamış, evirmiş çevirmiş, ne işe yarayabilir, diye düşünmüş. Sonunda:

"Mutlaka bir işe yarıyordur canım," demiş, katmış önüne.

Yuvarlaya yuvarlaya yuvasına doğru götürürken bir ağacın dibinde kirpiyle karşılaşmış. Kirpi koskocaman bir elmayı kemirmekteymiş. Fareciğin ağzı sulanmış kıpkırmızı elmayı görünce, durmuş.

"İyi günler kirpi kardeş," demiş. Kirpi burnunu kaldırmış elmadan.

"İyi günler," demiş kayıtsızca. Ama fareciğin önündeki parlak yuvarlağı görünce minicik gözleri merakla açılmış.

Resimler: Fatih Erdoğan

"O da ne öyle?" diye sormuş.

"Hiç" demiş fare, "şey... Özel bir şey."

"Özel bir şey mi? Nasıl yani? Tatlı mı?"

"Yok," demiş fare duraksayarak, "pek tatlı sayılmaz. Yani henüz olgunlaşmamış, ham. Bu yüzden de biraz sert. ama toprak altında bir süre saklarsam olgunlaşıp yumuşayacak sanıyorum. O zaman da çok tatlı olacak tabii."

"Sahi mi? Ne de güzel parlıyor. Bak, istersen sana şu elmayı vereyim, sen de bana onu ver."

Bu öneri fareciğin çok hoşuna gitmiş, istekle elmaya bakıp yutkunmuş.

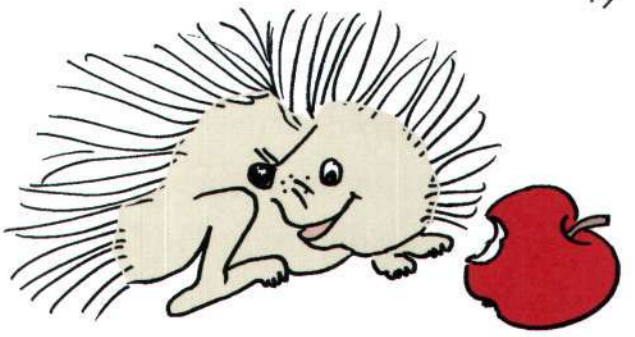

"Bilmem ki, aptallık etmiş olmaz mıyım?" diyerek isteksiz görünmeye çalışmış.

"Baksana," demiş kirpi, "ne kocaman, ne güzel, olgun bir elma. Beklemeye gerek kalmadan yersin, hadi hadi nazlanma."

Fare sonunda elmayı alıp gitmiş. Kirpi de parayı incelemeye koyulmuş. Altına üstüne bakmış, koklamış, dişleriyle şöyle bir yoklamış ama gerçekten çok sert olduğunu görünce kızmış kendine.

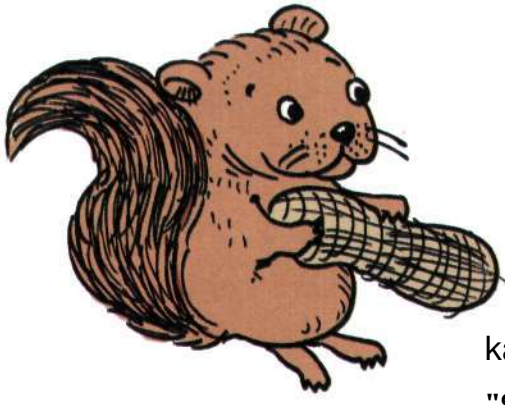

"Tüh be," demiş, "parıltısına kanıp koskoca elmayı verdim."

Yukardan ağacın dalları arasından onu izleyen sincap sormuş:

"Nedir o kokladığın şey, kirpi kardeş? Ne güzel parlıyor."

"Şey, güzel bir şey, yani özel bir şey..."

"Yani fıstık gibi, ceviz gibi bir şey mi?"

"Evet, öyle bir şey... Ama kabuğu çok sert."

"Mmmm," diye atılmış sincap hemen, "ben kırarım onu, bana ver. Ben de sana güzel fıstıklardan veririm onun yerine."

"Bilmem ki," demiş kirpi ağırdan alarak. "Bu çok özel bir şey. Gene de çok istiyorsan veririm, al senin olsun. Ama yerine iri fıstıklardan vermelisin."

Bu alışveriş de gerçekleşip kirpi fıstıkları yemeye koyulunca, sincap parayı alıp yukarıya, ağacın üstündeki yerine çıkmış. O da önce koklamış, evirip çevirip gözden geçirmiş. Sonra, dişlerine duyduğu sonsuz güven ve çenesinin bütün gücüyle dişlemiş parayı. Dişlemesiyle de ciyak ciyak bağırarak havaya sıçraması ve başını üstündeki dala çarpması bir olmuş.

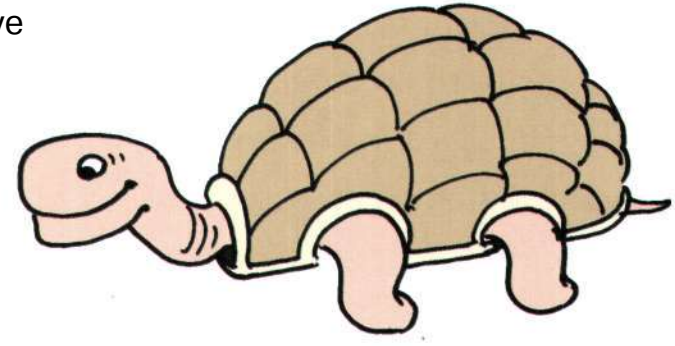

Eh,

dişlerinin acısıyla başının acısı bir araya gelince, elindeki parayı düşürüvermiş sincapçık. Başını ovuşturarak dişlerinin yerinde durup durmadığını denetlerken para yerde yuvarlanmış, yuvarlanmış, az ilerde, olanları baştan sona oracıktan izlemiş olan kaplumbağanın önünde bir taşa çarpıp "trink" demiş durmuş.

Kaplumbağa parayı burnuyla şöyle bir itmiş. "Hıh," demiş, "işe yaramaz bir parıltılı yuvarlak yüzünden ne akılsızca işler yaptılar. Ben elimi bile sürmem doğrusu."

Tam arkasını dönüp gidecekken, çalılığın ötesinden koşarak gelen çocukları duymuş. Hemen bir kenara çekilip kabuğunun içine gizlenmiş. Çocuklardan biri gelip yanıbaşında durmuş birden, eğilip parayı yerden almış.

"Yiihhuu, bir lira buldum, yaşasın!" diye koşmaya başlamış. Önde o, ardında öteki çocuklar, sevinç çığlıklarıyla koşarak uzaklaşmışlar. Kaplumbağa usulca başını çıkarmış kabuğundan.

"Şu insanlarda da hiç akıl yok," demiş, yürüyüp gitmiş.*

Dedem de Develer de Derelerde Yüzdüler...

Fatih Erdoğan

Bir gün dedem dereden geçerken develere rastladı. dedem develere baktı ve çok şaştı. Dedi ki:

"Birlikte mi gezerler ki develer?"

Develer güldüler, dediler ki:

"Ne güzel bir devrik cümle bu! Ama böyle soru da olur mu ki? Tabii ki birlikte gezer develer, ama her ne kadar birlikte gezseler de develer, ayrı yazılır bazı de'ler ve ki'ler. Bunu develer bile bilirler."

Dedem de güldü, develer de güldüler.

"Ama..." dedi dedem. "Her yerde ayrı yazılmaz ki bütün de'ler ve ki'ler. Hani, bitişik yazılanlar neredeler?"

Gülmekten katıldılar develer.

Dediler:

"Bir tanesi senin sorunun içinde de var. Evet her yerde ayrı yazılmaz de'ler ve ki'ler."

Kızdım develere, dedim ki:

"Sevgili develer, bu kuralı dedem de bilir. Zaten yazım kılavuzu da hep dedemde durur. Televizyon izlerken hep üstünde oturur."

Develer dediler ki:

"Kimileri çok iyi bilir de'leri, kimileri de yanlış yazarlar ki'leri."

Dedim ki:

"Olabilir, ama kim temizleyecek ki kileri?"

Resimler: Fatih Erdoğan

Develer şaşırdılar. Dediler: "Kimin kileri? Biz daha yeni temizledik bizimkileri."

Ben gidip kendi kilerimi kendim temizlemeye başladım. Az sonra dedem geldi. Dedi ki:

"Gelmiyorlar seninkiler çünkü dar geliyormuş onlara senin kiler. Dur bari ben yardım edeyim sana."

Biraz sonra temizliği bitirdik. Develer dedemi alıp gittiler. Dediler:

"Kirlenmiş olmalısın. Gel dereye girelim."

Dedem dedi:

"Sakın dere pis olmasın?"

"Merak etme," dedi develer. Sonra dedem de develer de dereler de yüzdüler. Dedem de develer de tertemiz oldular. Anlaşılan dereler de tertemizdi.

İyi hoş da, bana bu öyküyü kim anlattı ki? Kim bilir? Ben dedeme anlattım. Dedem kimseyi bulamadığı için oturma odasına anlattı. Oda dilsizdi. Ne yapsın o da kendine sakladı. Bir gün sıvalar döküldü de öykü ortaya çıktı. Ama biraz hasar görmüştü tabii. Bitişik yazılması gereken bir de ve bir ki ayrılmış, ayrı olması gereken bir de ile bir ki de bitişmişti. Dedem dediki:

"Bunları olsa olsa Kırmızıfareciler düzeltir ve belkide bize yazıp bildirirler..."

Sevgiler...

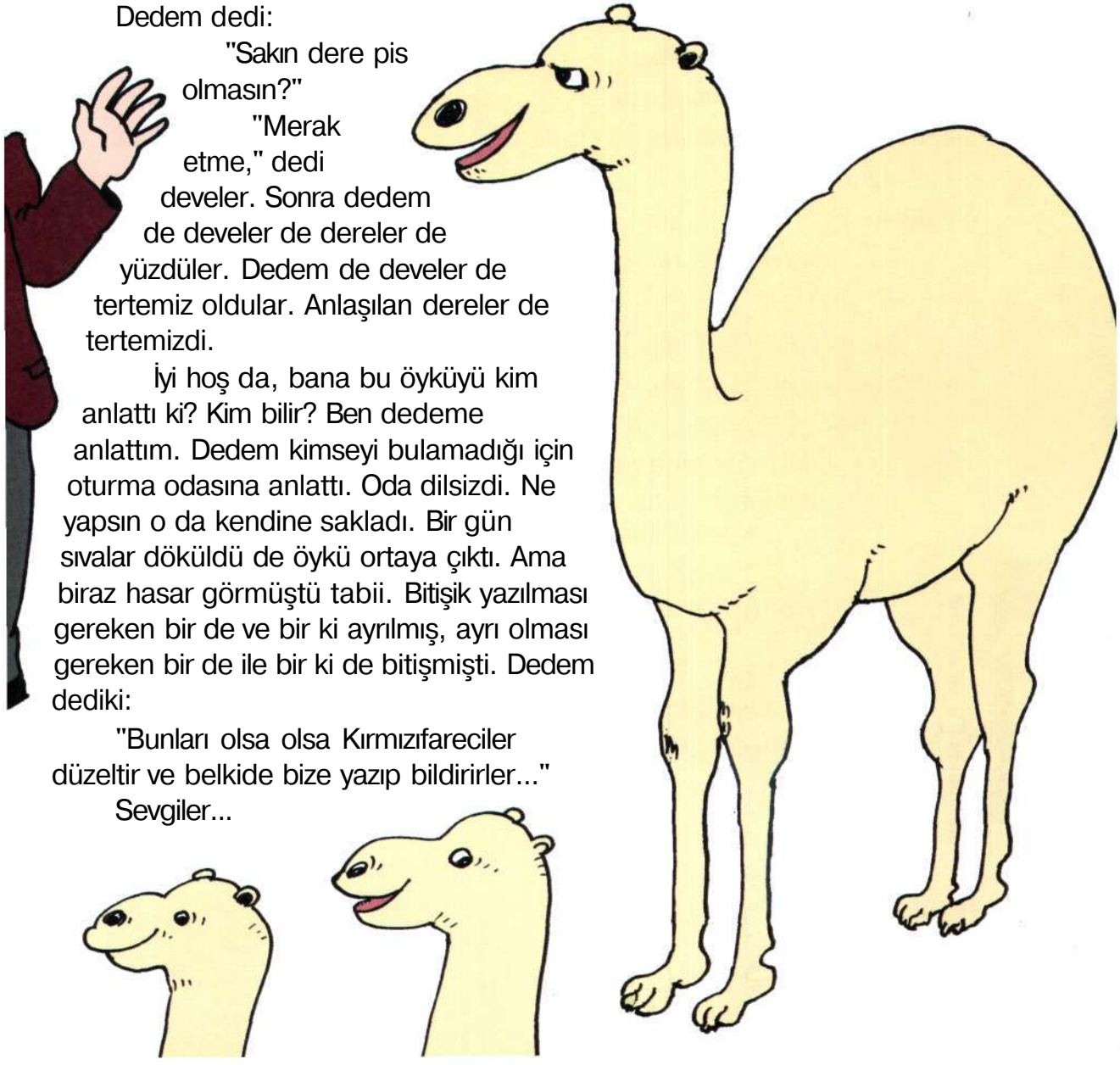

EVİN EN ÖNEMLİ YERİ!

Mavisel YENER

Başka evlerde bu sorunu nasıl Çözüyorlar bilmiyorum, bizim evin tek tuvaleti var. Ne zaman girecek olsam ablam yıldırım hızıyla gelip önümü keser. Yine öyle oldu:

"Ece, çok fena sıkıştım n'olur önce ben gireyim."

"Hayır, giremezsin, sen iki saatte çıkmıyorsun sonra!"

"Çabuk çıkacağım, çekil kapıdan da, gireyim."

"Biliyorum içerde kitap okuyacaksın."

"Hemen çıkarım dedim ya."

"O zaman elindeki kitap nesi?"

"Alışkanlık kızım, ne yapalım."

"Alışkanlıkmış! Çabucak çıkmak gibi bir alışkanlık edinsen? Oraya tıkılıp da okuyacağına odanda okusan?"

"Sana ne! Burada okumanın keyfi başka!"

"Gümmm..." Kapı kapandı. Koridorda kırk tur attım. Öylesine sıkışmıştım ki, yerimde zıplamaya başladım. İçeriyi dinledim, ses gelmedi, yalnızca sayfa hışırtısı...

"Ablaaaa... Çık hadiii..."

Bağırtımı annem duydu, o da destekledi beni:

"Birce, fayansları mı sayıyorsun, hadiii..."

Ablamın sesi derinden geldi:

"Tamam, çıktımm..."

Bu evde herkesin her şeyi banyodadır. Evin tek tuvaletinin banyoda olması işleri daha da zorlaştırıyor. Dedem bize yatıya gelince kol saatini orada bırakır, neymiş efendim orada saate bakması

Resimler: Zeycan Güleç

gerekiyormuş. O hafta bizdeydi dedemler, tabii saati de banyo aynasının önünde...

"Bak yine oynamışlar saatimle."

"Biz ellemedik!"

"Ayarı bozuluyor işte, tuvalete girince oynayacak şey gerek size, yaramazlar!"

"Dede, saatini başucuna filan alsan? Biz oynamıyoruz."

"Hayır, banyoda duracak, ben orada bakıyorum."

Bunun nedenini hiçbirimiz çözemedik bugüne kadar.

İncik boncuk, tarak, saç tokaları, leğen, diş fırçası, annemin makyaj malzemeleri, havlularımız, sabunlar, tuvalet kâğıtları, hepsi banyoda durur. Tuvalete girmek üzereyken annem seslenir:

Ece, girme bir dakika, bekle!"

Ben öylesine sıkışmışımdır ki

yalvaran bir sesle konuşurum:

"Anne sen bekle!"

"Şşşt, çok ayıp!" der annem ve içeri dalar.

Nesi ayıptır sıkışmanın anlamam. Dolapta bir şey arar.

"Çabuk anne!"

"Tamam, bir şey arıyorum. Hah buldum."

"Oh, banyoda işin bitti yani!"

"Aaaa, bunlar olmaz. Diğer torbadakileri bulmam gerek. Bunlar..."

"Anne, hadi çık!"

"Hah, tamam buldum. Aman canım, ne diye sesini yükseltiyorsun büyüklerine! Ben sana böyle mi öğrettim. Biraz sabırlı..."

"Anne, artık sabredemem! Ne olursun, çıkınca konuşuruz."

"Sabırsız kız, n'olcak! "

Eğer dedem de o hafta bizdeyse, kapının aralığından ham hum konuşur:

"Dişlerimi unutmuşum banyodaki bardakta, uzatsana bana Ece."

Sonunda, tuvalette yalnız kalmayı başarırım. Çok geçmez zil çalar, babam gelir. İlk işi tuvaleti ziyaret etmektir. Yavaşça kapıyı tıklatır. Ben ses veririm:

"Öhhööö,öhhhööö..."

Sesimi duyunca sanki tuvaletin hep dolu olmasının tek sorumlusu benmişim gibi söylenir:

"Ne zaman eve gelsem burası dolu!"

"Sen de eve gelmeden önce büroda hallet bu işini Bahadır!" der annem.

Babam zaten işinin önemli kısmını yapıp gelmiştir, tek istediği ellerini yıkayabilmektir.

O sırada ablam dayanır kapıya:

"N'apıyosun sen orda?"

"Abla yeni girdim daha, bekle!"

"N'apıyosun dedim?"

"Çay içiyorum..."

"Bak kızdırma beni, saç tokalarımı ellersen külahları değişiriz!"

"Ellemiyorum!"

"Annemin kremini de sürme!"

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Geçenlerde aseton şişesine su katmıştın!"

Ona banyoda bir şey ellemeyip sadece tuvalet yapmaya çalıştığımı anlatana kadar annem yeniden dayanır kapıya.

"Çabuk ol, anneannen tuvalete girecekmiş."

Ablam sırasını anneanneme verir. Ben de acele acele çıkarım. Anneannemin töreni hepimizden de uzun sürer. Kapıda beklediğimizi duyarsa seslenir:

"Bana bakın, durmayın orada. Siz kapının önüne üşüşünce kaçıyor, yapamıyorum."

İşini bitirince bir zafer kazanmış gibi mutlu ve gülümseyerek çıkar tuvaletten... Kapıda sırasını bekleyen ablamın elindeki küçük radyoyu görünce kızar:

"Ne olacak bu?"

"Müzik dinleyeceğim."

"Burada mı?"

"Evet, n'olmuş anneanne!"

"Kızım aklını mı kaçırdın? Tuvalette müzik dinlenir mi?"

Ablam hızla kapar kapıyı, tek düşü rahatsız edilmeden işini bitirebilmektir.

Kapının önünde durmuş, her gün yaşadığımız bu olayları düşünürken epey zaman geçmişti.

"Ablaaa, hadi... Koca kitabı orda mı okuyup bitireceksin?"

O sırada kilit sesi duyuldu, ablamın kapıda görünmesiyle kendimi içeri atmam bir oldu. Ellerimi yıkarken tuvaletin kapısı tıkladı.

"Ece, aç kapıyı, dişlerimi fırçalayacağım."

"Ben de fırçalayacağım bekle biraz."

"Aç, beraber fırçalarız!"

Ona inandım, içeriye aldım. İkimiz de fırçalarımıza macun sürdük,

başladık fırçalamaya. Tam lavaboya tüküreceğim anda beni itti.

"Ben tüküreceğim bekle."

Ne diye itiyordu? Çok kızmıştım. Amma da gürültücü kızdı bu böyle. Hem suçlu hem güçlüydü. Özür dileyeceğine bir de haklı çıkmaya çalışıyordu. Başladık itişip kakışmaya. Sen tüküreceksin, ben tüküreceğim itişmesi iyice büyümüştü. Beni lavabonun kenarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. İki elini birden beni itmekte kullanabilmek için diş fırçasını ağzına ulaştırmıştı. Başı göğüs hizama geliyordu, üstüm başım macun olmuştu. Öyle kolay değildi beni oradan uzaklaştırmak, altta kalır mıydım hiç?

"Sen kim oluyorsun da beni

itiyorsun!" diye bağırırken ağzımdaki macunun köpükleri etrafa püskürüyordu. Ablam, kaşla göz arasında tükürüverdi lavaboya.

"Neee, sıramı aldın ha?"

"Sıra bendeydi!"

"Hiç bile! Bendeydi!"

Banyonun içinde dört dönmeye başladık. Koşuşturma sırasında lavaboya yakın olan, arada bir tükürüyordu. Ben, kale direğine çarpan top gibi kapıya çarpıp geri dönüyordum, sonra devam ediyorduk mücadeleye. İş bununla da kalmadı; ablamın musluğa parmağını bastırmasıyla bir anda her yana yağmur gibi fışkırdı sular. Yerler de ıslanmıştı. Kaymamak için sağa sola tutunuyorduk.

Gürültüyü duyup banyoya doluşan ev halkı ayırdı bizi.

Ağzım köpükle doluydu, ben konuşamadım:

"Bluruppp blurupppp, höbülülü höbülülü..."

Ablam, ağlamaklı sesle konuştu:

"Ya, anne diş fırçalıyoruz, ama o bana tükürme sırasını vermiyor!"

"Küçücük bir şey yüzünden kapışmaya utanmıyor musunuz?"

Lavaboya yanaşıp hızla tükürdüm ağzımdakileri:

"Bunun neresi küçük anne? Diş fırçalarken ağzıma tükürük ve köpük dolmuştu, boğuluyordum."

"Asıl ben boğuluyordum!"

Biz bağrışırken çalan kapıyı anneannem açtı. Üst kat komşumuz Ayşe teyzenin sesi duyuldu:

"Tuvalet penceresinden istemeden duyduk sizin kızların tartışmasını. Şeyy... Banyo boş, isterse biri gelip bizde fırçalayabilir dişlerini."

Anneannemin, alındığını belirten kızgın sesini duyduk:

"Çocuklar çok gürültü yaptılarsa özür dileriz."

Kapı kapandıktan sonra, "Konu komşuya rezil olduk," diye bizi nasıl azarladığını anlatmama gerek yok.

İşte o gece karar verdim, ben mimar olacağım. O evde yaşayacak her kişi için ayrı bir tuvalet yapacağım. Bizim aile için en az beş tuvalet...*

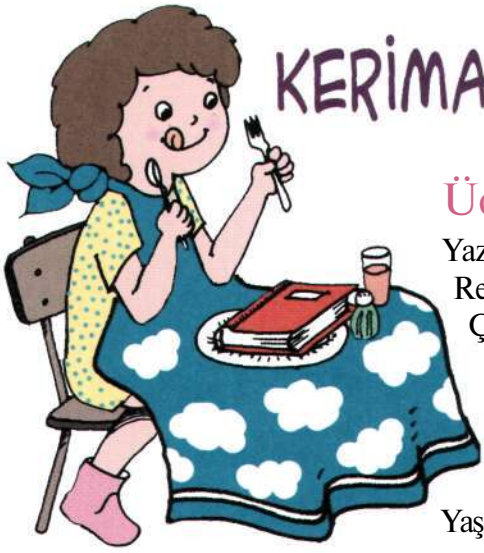

KERİMAN ABLANIN KİTAP SOFRASI

Üç Mağara Dağı

Yazan: Per Olov Enquist
Resimleyen: Ekin Aykut
Çeviren: Ali Arda

Yerdeniz Yayınları
149 sayfa 20.7 X 15.3 cm
sert mukavva kapak
Yaş grubu: 9-12

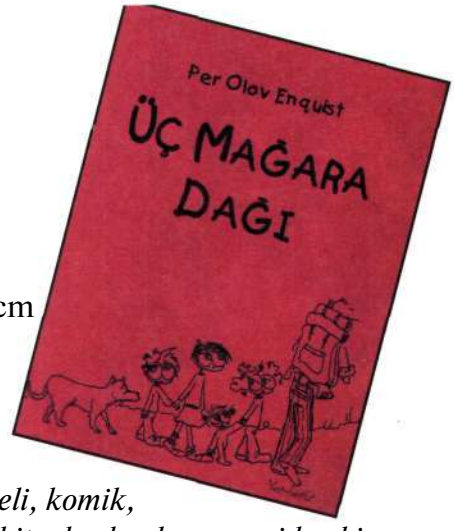

Merhaba,
Soframızda kitaplar olacak. Güzel kitaplar, eğlenceli, komik, heyecanlı kitaplar... Kendim okuyup etkilendiğim kitaplardan hoşuma giden bir bölümü size de "tadımlık" olsun diye sunacağım her sayımızda... Genellikle yetişkinlerin hoşuna giden türden bir yığın söz etmekten iyidir bence böylesi. Bana katılanlar parmak kaldırsın! Hepinize öpücük!.. Ha, bu arada tanıttığım kitapları kitapçınızda bulamazsanız, beni arayın (0212-320 21 30), ya da mağazamızdan alın: ***www.binbirkitap.com****. Sevgiler, Keriman Güldiken.*
(Benimle yazışmak isteyenler: keriman@mavibulut.com.tr)

"Mina çok net bir şekilde hatırlıyordu. O korkunç Kongo Irmağı yakınlarındaydı. Yamyamlar yıkanmış, güneşlenmişlerdi. Sonra kumsalda güneşin altında uyumuşlar, uyanınca da birbirlerini yiyerek karınlarını doyurmuşlardı. Birbirlerinin bacaklarını yemişlerdi. Hiçbiri bunun tuhaf bir şey olduğunu düşünmemişti. Sadece bacak yemişlerdi. Ayrıca çok naziktiler. Hiçbiri bağırmamış, küfür etmemiş ve dilini sabunla yıkamamıştı. En çok da şişman, yaşlı adamdan yemişlerdi. O çok iyi biriydi. çocuk yamyamlar geldiğinde canları istedi diye bacaklarına ketçap bile sürmüştü. Çocuklar onun ketçaplı bacaklarını yediler ama yanında hardal ve ekmek yoktu. İşte böyle hatırlıyordu Mina. Yıkanmak için Kongo Irmağı'na gitmişti, çünkü canı ketçaplı bacak yemek istememişti. Timsah da tam o sırada gelmişti. ..."

- Üç Mağara Dağı, *sayfa 10.*

binbirkitap.com

Nedir binbirkitap.com ?

Sadece kaliteli çocuk kitaplarını bulabileceğiniz ve satın alabileceğiniz bir sitedir.

Neden binbirkitap.com ?

Artık kitapçılarda çok sayıda çocuk kitabı var.
Anne babaların ise bunları tek tek incelemeye zamanı yok.
Çocuk edebiyatı konusunda yeterli eleştiri ve eleştirmen yok.
Peki biz kalitesiz kitapları çocuklarımızın önüne koymaya devam mı edeceğiz?

binbirkitap.com bunu nasıl yapacak?

- Bir kitap uzmanlarımız tarafından okunur.
- İçerik açısından değerlendirilir.
- Resimleme ve tasarım açısından değerlendirilir.
- Biçimsel özellikleri ve baskı kalitesi açısından değerlendirilir.

Ve uygun görülürse, binbirkap.com'da hak ettiği yeri alır.

Birgün ziyarete gelin!
www.binbirkitap.Gom

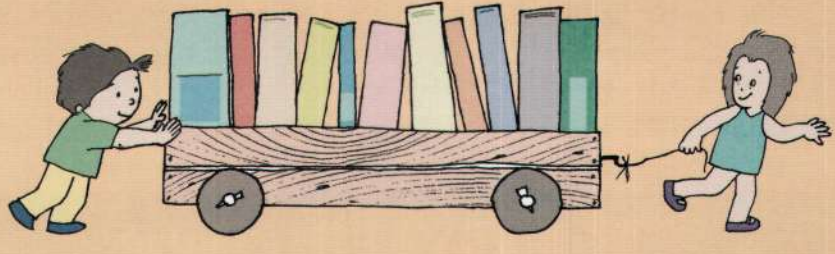

SINAV SAATİ

Bir dakika, durun bakalım. Yok öyle dergiyi okuyup kaçmak. Sınav yapacağız. Çıkarın kâğıt kalem... İstediğiniz sorudan başlayabilirsiniz ve soruyu tekrar etmem, ona göre.
İşte sorular ve ödevler:

Derginizi beğendiniz mi?
Beğenenler: Hemen bize aferin desinler. Aferin diyenlere özel ajandamızdan gönderiyoruz, isim ve adreslerini de bildirirlerse...
Beğenmeyenler: Hemen bize dergimizi neden beğenmediklerini, nasıl bir dergi istediklerini bildirsinler. Onlara da ajandamızdan göndereceğiz.

Kırmızıfare'nin size hep gelmesini ister miydiniz?
İsteyenler: Bunu nasıl sağlayacağınızı biliyor musunuz? Yanıt: Abone olarak. Çünkü Kırmızıfare'yi her yerde bulamazsınız, öyle manava, kasaba filan soranlar varmış. Olmaaaz.
Nasıl olur? Söyleyeyim: Abone olarak. Abone olursanız Kırmızıfare her ay gelip kapınızı çalar.

Nasıl abone olacaksınız peki, bunu biliyor musunuz?
Bilenler: Hemen abone olun, ne duruyorsunuz!
Bilmeyenler: Okuyun öğrenin işte, anlatıyoruz ya... Siz de çok hoşsunuz yani!..

KIRMIZIFARE'YE ABONE OLMAK İÇİN BİRKAÇ YÖNTEMİMİZ VAR:

1. Telefon edebilirsiniz: 0212-320 21 30.
2. İnternetten www.kirmizifare.com adresine girerek abone formunu doldurursunuz. 40YTL'yi büyükleriniz kredi kartlarıyla o anda ödeyebilirler. Hepsi bu.

Artık abonesiniz. Kırmızıfare sizinle oynamak için her ay kapınızı çalacak.

Ve son soru:
Kırmızıfare dergisi abonelerine hangi plastik oyuncakları ve çeşitli ıvır zıvırları veriyor?
Yanıt: Nasıl yani? Kırmızıfare kötü bir dergi mi ki, ayrıca bir de kendisini beğendirmek için bir şeyler vermek zorunda kalsın... Kırmızıfare ülkemizin en iyi yazarlarını, en iyi çizerlerini 25 yıllık Mavibulut uzmanlığında sunuyor sizlere. Daha ne istiyorsunuz kardeşim? Şaka şaka. Kırmızıfare'nin de sürprizleri olacak tabii, siz de arada bir arkadaşınıza veya *anne* babanıza çiçek vermez misiniz?

Bilgi için arayın, çekinmeyin, haydi şimdi...
Tel: 0212-320 21 30

mavibulut yayıncılık kitap listesi

OKUL ÖNCESİ ETKİNLİKLER

Artık Kendim Boyayabilirim 3
Artık Kendim Kesebilirim 3
Artık Kendim Sayabilirim 3

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM

Fili Yuttu Bir Yılan **3**
Sınıfta Kaldım Haberim Yok 3
Beyaz Benekli Baykuş Bana B... 3
Dedem Bana Düdük Yaptı 3
Geçiyordum Uğradım! **3**
Ablam Bana Dil Çıkardı! 3
Kuşumu Kim Kışkışladı? 3
Korkunç Korkuluğun Korkusu... **3**
Dedem Neden Güldü? 3
Okula Geç Kaldım 3
Pabucumun Bağı Çözüldü 3
Gırr 3
Gece Gelen Konuklar 3
Sıkıcı bir Pazar Günüydü 3
Güzel Bir Sabahtı 3

ŞAKACI HAYVAN MASALLARI

Kemancı Ayı Masalı **9**

KLÂSİK

Küçük Prens 11

SİHİRLİ DİZİ

Sihirli Kaykay 5
Sihirli Şapka 6
Sihirli Kitap 7
Sihirli Şemsiye **6**
Sihirli Küre *7*

MACERA DİZİSİ

Ayşegül'e Ne Oldu? 6
Korsan Kitap Çetesi *7*

İLK GENÇLİK DİZİSİ

Onu Seviyorum 6
5

ÇOKLU ZEKÂ ÖYKÜLERİ

Beyaz Kızın Kolyesi 4
Parkta Bir Gün 4
Çiğdem Büyüyünce Ne Olacak? 4
Eren'in Güçlü Arkadaşı 4
Ceren'in Konukları 4
Hayvanlar Konseri 4
Kavgayla Beslenen Kız 4
Ozan'ın Çiftlik Gezisi **4**
Öykülerle Çoklu Zekâ
Geliştirme Etkinlikleri Kılavuzu 6

ÇOKLU ZEKÂ SETİ

Öykülerle Çoklu Zekâ
Geliştirme Etkinlikleri Seti 38

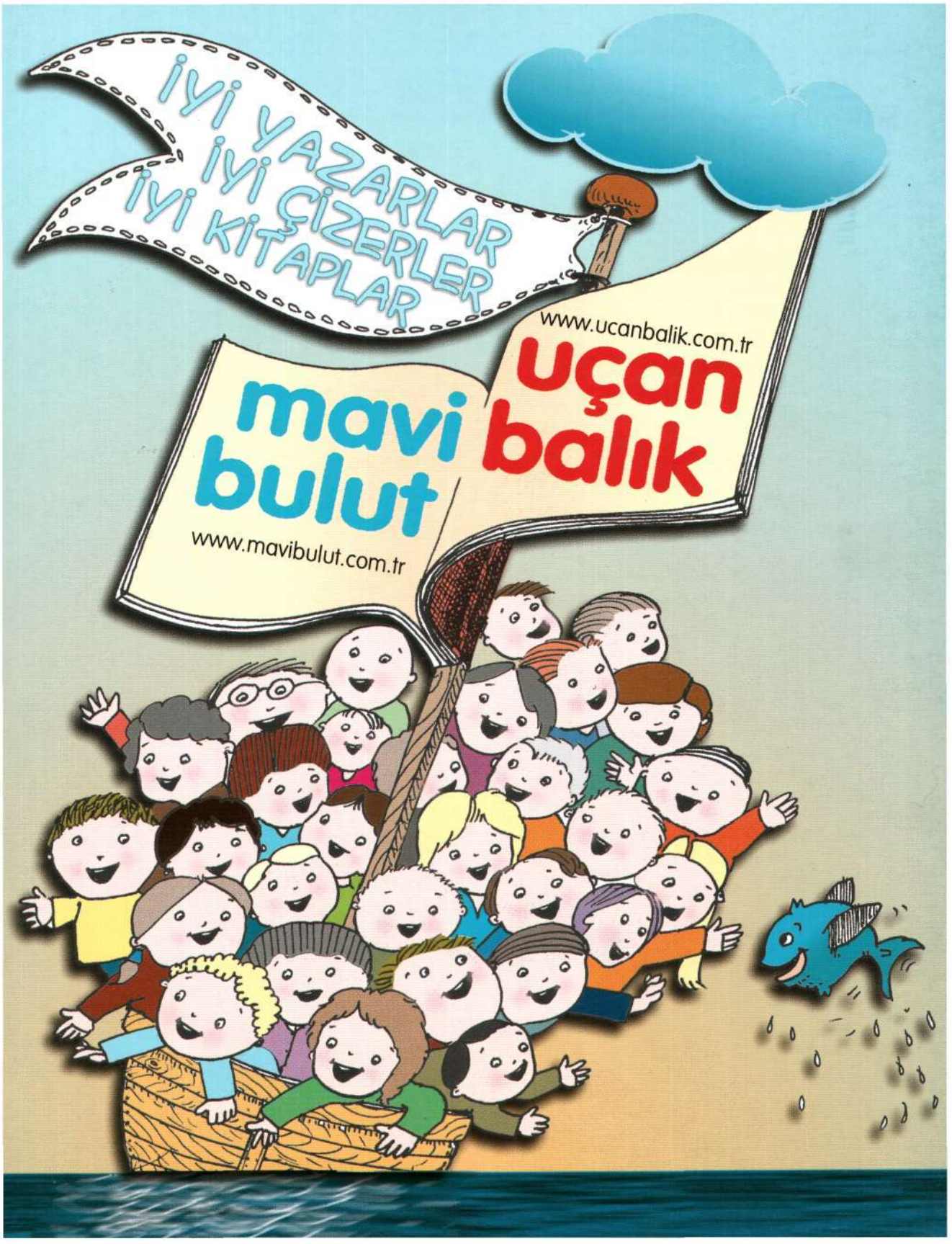
İYİ YAZARLAR
İYİ ÇİZERLER
İYİ KİTAPLAR
www.ucanbalik.com.tr
uçan balık
mavi bulut
www.mavibulut.com.tr